

DENNÍK Z GUANTÁNAMA**PRÍBEH VÄZŇA****MUHAMMAD WALAD SALÁHÍ****UPRAVIL LARRY SIEMS****ODTAJNENÉ**

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

DENNÍK Z GUANTÁNAMA

PRÍBEH VÄZŇA

MUHAMMAD WALAD SALÁHÍ

UPRAVIL LARRY SIEMS

TATRAN

Z anglického originálu Muhammad Walad Saláhi: Guatánamo Diary,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company, Hachette Book Group,
New York 2015,

preložil Marián Kabát.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015 ako 5032. publikácia
a 120. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu s použitím pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Odborná spolupráca pri prepise arabských mien Alica Ondačková

Zodpovedná redaktorka Katarína Krišková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Diary nad annotated diary Copyright © 2015 by Mohamedou Ould Slahi

Introduction Copyright © 2015 by Larry Siems

Translation © Marián Kabát 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0718-8

Muhammad chce venovať svoje dielo pamiatke zosnulej matky
Marjam Mint al-Wádíja. Rád by ešte dodal, že keby nebolo
Nancy Hollanderovej a jej kolegýň Theresy Duncanovej
a Lindy Morenovej, nemohol by jej ho venovať.

OBSAH

Chronologický prehľad / 9

Poznámky k textu, jeho úpravám a komentárom / 11

Úvod / 15

1. kapitola

Jordánsko – Afganistan – GTMO

júl 2002 – február 2003 / 43

PREDTÝM

2. kapitola

Senegal – Mauritánia

21. január 2000 – 19. február 2000 / 91

3. kapitola

Mauritánia

29. september 2001 – 28. november 2001 / 115

4. kapitola

Jordánsko

29. november 2001 – 19. júl 2002 / 143

GTMO

5. kapitola

GTMO

február 2003 – august 2003 / 171

6. kapitola

GTMO

august 2003 – december 2003 / 219

7. kapitola

GTMO

2004 – 2005 / 250

Podakovanie editora / 296

O autoroch / 298

Vysvetlivky / 299

Chronologický prehľad

február 2000	Po dvanástich rokoch štúdia a práce v zahraničí, hlavne v Nemecku a krátko aj v Kanade sa Muhammad Walad Saláhi rozhodol vrátiť domov do Mauritánie. Cestou ho dvakrát zatkli na príkaz Spojených štátov – najskôr senegalská polícia, potom mauritánske úrady – a americkí agenti FBI ho vypočúvali v domnienke, že bol zapojený do tzv. Sprisahania milénia a chcel vykonať bombový atentát na Medzinárodné letisko v Los Angeles. Úrady vyšetrovanie uzavreli so záverom, že pre toto podozrenie neexistujú dôkazy, a tak ho 14. februára 2000 prepustili.
2000 – jeseň 2001	Muhammad žil so svojou rodinou a pracoval ako elektrotechnik v meste Nuakchott v Mauritánii.
29. september 2001	Muhammada zadržali a dva týždne väznili mauritánske úrady, agenti FBI ho znovu vypočúvali v súvislosti so Sprisahaním milénia. Po jeho prepustení mauritánske orgány verejne potvrdili Saláhiho nevinu.
20. november 2001	Do Muhammadovho domu prišla mauritánska polícia a predvolala ho na ďalší výsluch. Bez námietok sa podvolil a na políciu išiel vlastným autom.
28. november 2001	Lietadlom CIA vydali a transportovali Muhammada z Mauritánie do väzenia v Ammáne v Jordánsku, kde ho sedem a pol mesiaca vypočúvala jordánska rozviedka.
19. júl 2002	CIA transportovala Muhammada ďalším lietadlom z Ammánu do Afganistanu. Najskôr ho vyzliekli donaha, zaviazali mu oči, dali plienku, spútali ho a previezli na americkú Leteckú základňu Bagram v Afganistane. Udalosti opísané v <i>Denníku z Guantánama</i> začínajú touto scénou.
4. august 2002	Po dvojtýždňovom vypočúvaní v Bagrame naložili Muhammada aj s ďalšími tridsiatimi štyrmi väzňami na vojenský transportér a prepravili ich letecky do Guantánama. Skupina bola hneď po príchode, 5. augusta 2002, umiestnená v tomto zariadení.

2003 – 2004	Americkí vojenský vyšetřovatelia podrobili Muhammada „špeciálnemu vyšetřovaciemu programu“, ktorý osobne schválil aj minister obrany Donald Rumsfeld. Súčasťou mučenia boli mesiace úplnej izolácie, opakované fyzické, psychické a sexuálne ponižovanie, vyhrážanie sa smrťou, vyhrážky jeho rodine a fingo- vaný únos a prevoz.
3. marec 2005	Muhammad vlastnoručne napísal žiadosť o habeas corpus, teda o proces na získanie súdneho rozhodnutia o oprávnenosti väzby.
leto 2005	Muhammad v izolácii na samotke v Guantáname vlastnoručne napísal 466 strán, z ktorých vznikla táto kniha.
12. jún 2008	Americký najvyšší súd vydal po súdnom spore <i>Boumediene v. Bush</i> , ktorý sa skončil 5 : 4 v prospech Boumediena precedens, vďaka ktorému majú väzni v Guantáname právo napadnúť svoju väzbu prostredníctvom habeas corpus.
august – december 2009	Americký okresný súd na čele so sudcom Jamesom Robertsonom prešetroval žiadosť o habeas corpus, ktorú Muhammad podal.
22. marec 2010	Súdca Robertson schválil Muhammadovu žiadosť o habeas corpus a nariadil jeho prepustenie.
26. marec 2010	Úrad Obamovej vlády sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal.
17. september 2010	Washingtonský odvolací súd poslal žiadosť o habeas corpus späť americkému okresnému súdu na nové prerokovanie. Prípád ešte stále nie je uzavretý.
Súčasnosť	Muhammad je dosiaľ v Guantáname, v cele, kde sa odohrali mnohé z udalostí opísaných v tejto knihe.

Poznámky k textu, jeho úpravám a komentárom

Táto kniha je upravenou verziou 466-stránkového rukopisu, ktorý počas leta a jesene roku 2005 napísal rukou Muhammad Walad Saláhi vo svojej cele v Guantáname.

Rukopis bol upravený dvakrát. Najskôr ho upravila vláda Spojených štátov amerických, pridala viac ako 2 500 čiernych obdĺžnikov, ktorými cenzurovala pôvodný text. Potom som ho upravoval ja. Muhammad nemohol pracovať ani na jednej z úprav a nemohol sa k nim ani vyjadriť.

Celý čas dúfal, že jeho rukopis sa dostane k čitateľskej obci. Adresoval ho predovšetkým nám, americkým čitateľom. Túto publikáciu autorizoval v upravenej podobe s porozumením a želal si iba jedno – aby text aj po úprave vierohodne sprostredkoval obsah originálu a splnil jeho cieľ. Túto úlohu zveril mne a ja som sa ju pri príprave rukopisu do tlače zo všetkých síl snažil splniť.

Muhammad Walad Saláhi napísal svoje pamäti po anglicky, štvrtým jazykom, ktorý ovláda. Naučil sa ho vo väzení a v knihe to často s humorom opisuje. Skutočnosť, že to dokázal, považujem za významný krok a veľký úspech. Voľba jazyka prispela k najdôležitejším literárnym efektom diela. Vyrátať som, že jeho slovná zásoba obsahuje asi 7 000 slov. Približne rovnaký počet použil Homér pri tvorbe svojich eposov. Saláhi ho miestami napodobňuje – napríklad keď opakuje niektoré formulácie pri rovnakých udalostiach a javoch. Zachytáva tak, podobne ako autor eposov, širokú škálu udalostí a emócií. Pri úprave textu som sa snažil zachovať najmä tento zámer a rešpektovať jeho autorské schopnosti.

Text, ktorý Muhammad napísal vo svojej cele v roku 2005, je zároveň

neúplný a chvíľami iba útržkovitý náčrt udalostí. Miestami je uhladenjší, inde je zase písmo menšie a dokonalejšie. Obe tieto skutočnosti naznačujú, že sa niektoré prípady snažil opísať viackrát. Tu a tam akoby bol text načarbaný narýchlo. Niekedy opisuje rovnakú epizódu odlišnými spôsobmi. V častiach, kde spomína najčerstvejšie udalosti, príbeh nie je natoľko lineárny, no vzhľadom na intenzitu zážitkov a spriaznenosť s opisovanými postavami sa to dá očakávať. Ani celková forma diela nie je vyriešená, na konci textu sa nachádza niekoľko spomienok na prípady, ktoré časovo predchádzali hlavnému príbehu.

K textu som pristupoval ako každý redaktor, ktorý sa usiluje naplniť autorove očakávania, zminimalizovať počet chýb či nepozorností a zároveň zosilniť autorov hlas a jeho videnie. Preto som rukopis upravoval na dvoch úrovniach. Vetu za vetou som zjednocoval slovesné časy, menil slovosled, nešikovné zvraty, usiloval som sa, aby bol text zrozumiteľnejší, preto som niektoré pasáže upravil alebo preštylizoval. Záverečné spomienky som zakomponoval do hlavného textu, aby som zachoval časovú postupnosť. Tento proces zredukoval pôvodných 122 000 slov diela na necelých 100 000. Za všetky redakčné zásahy som zodpovedný iba ja, ale dúfam, že Muhammad by s nimi súhlasil.

Počas práce na texte som sa stretol s niekoľkými výzvami, súviseli s predošlou úpravou rukopisu, so zásahmi, ktoré urobila vláda. Tá istá vláda, ktorá naďalej rozhoduje o autorovom osude a už viac ako trinásť rokov využíva utajovanie skutočností ako hlavný nástroj na ovládanie. Začiernené riadky alebo časti riadkov na stranách slúžia ako jasne viditeľná pripomienka pretrvávajúcej autorovej situácie. Táto úprava, úmyselne či nie, často berie zmysel rozprávaniu, rozmazáva kontúry postáv a je v rozpore s otvoreným, prívetivým tónom autora.

Keďže moje úpravy vychádzali z pozorného čítania cenzurovaného textu, snažil som sa nazrieť za čierne riadky. Moju snahu odrážajú aj poznámky v spodnej časti strán. Prinášajú teórie, ktoré vznikli v súvislosti s cenzúrou. Vychádzajú z kontextu, v akom sa cenzurované časti vyskytujú, z informácií v iných častiach rukopisu a z iných zdrojov o utrpení Muhammada Walad Saláhiho, ktoré sú dnes verejne prístupné. Mozaiku dopĺňajú prípady a udalosti, ktoré tu autor opísal. Verejne prístupné zdroje zahŕňajú odtajnené vládne dokumenty, získané vďaka odvolávkam na zákon o slobodnom prístupe k informáciám, reportážam a dielam niekoľkých autorov a investigatívnych žurnalistov ako aj rozsiahlemu vyšetrovaniu ministerstva spravodlivosti a amerického senátu.

V poznámkach som sa nesnažil zrekonštruovať pôvodný text alebo odkryť utajované materiály. Naopak, usiloval som sa sprostredkovať informácie, ktoré čo najvernejšie zodpovedajú cenzurovaným častiam, najmä ak sú súčasťou verejných záznamov alebo logicky vyplývajú z pozorného čítania rukopisu, najmä v pasážach, kde je to dôležité pre celkové porozumenie a účinok textu. Ak sa v týchto špekuláciách vyskytujú chyby, zodpovednosť za ne nesiem iba ja. Ani jedna z právničiek Muhammada Walad Saláhiho, ktoré majú prístup k tajným materiálom, úvodné texty ani poznámky nečítala, nijako k nim neprispela a nepotvrdila ani nevyvrátila moje úvahy, ktoré sú v nich zahrnuté. Úvodné texty a poznámky neupravoval nikto z osôb, ktoré majú prístup k necenzurovanému rukopisu, nijako k nim neprispel, ani nepotvrdil či nevyvrátil moje domnienky.

Množstvo výziev, ktoré priniesla úprava tohto pozoruhodného diela, aby mohlo byť publikované, je priamym dôsledkom skutočnosti, že vláda Spojených štátov bez akéhokoľvek uspokojujúceho vysvetlenia stále nezrušila cenzúru, ktorá autorovi bráni zúčastniť sa práce na vydaní knihy. Teším sa na deň, keď bude Muhammad Walad Saláhi voľný a my si budeme môcť prečítať kompletne dielo tak, ako ho napísal. Dovtedy však dúfam, že aj v tejto podobe zachycuje kvality originálu, hoci nám takmer každá strana pripomína, koľko toho ešte musíme spoznať.

ÚVOD

Počas leta a začiatkom jesene v roku 2005 napísal Muhammad Walad Saláhi rukou na samotke v Oddelení echo v Guantáname 466-stranový koncept skladajúci sa zo 122 000 slov.

Písal ho po častiach, začal krátko po tom, ako sa konečne mohol stretnúť s Nancy Hollanderovou a Sylviou Royceovou, právničkami z tímu, ktorý ho zastupuje. Vzhľadom na prísne pravidlá ďalekosiahlej cenzúry v Guantáname bola každá strana, ktorú napísal, považovaná za tajnú od chvíle jej vzniku a každú ďalšiu časť musel odovzdať na upravenie americkej vláde.

15. decembra 2005, tri mesiace po tom, ako podpísal a datoval poslednú stranu rukopisu, prerušil Muhammad výpoveď počas vypočúvania pred ARB v Guantáname, aby predsedajúcim dôstojníkom oznámil:

Chcel by som na tomto mieste len spomenúť, že som nedávno, kým som bol v base, napísal knihu o celom mojom príbehu, jasné? Poslal som ju do Washingtonu, aby ju vydali, a odporúčam vám prečítať si ju. Robím si menšiu reklamu, podľa mňa je to však veľmi zaujímavá kniha.¹

No jeho rukopis nikdy nevydali. Označili ho ako „TAJNÉ“ – stupeň klasifikácie informácií, ktoré by v prípade odhalenia mohli ohroziť národnú bezpečnosť, a „NEŠÍRIŤ“ – dokument sa nesmie poskytnúť iným štátom ani spravodajským službám. Uložili ho do zabezpečeného objektu blízko Washingtonu a dostať sa k nemu mohli len ľudia s neob-

medzeným prístupom k utajeným informáciám a úradným potvrdením, tzv. „musím vedieť“. Viac než šesť rokov Muhammadove právničky viedli občianske súdne spory a rokovania, aby bol rukopis sprístupnený verejnosti.

V týchto rokoch odtajnila vláda Spojených štátov amerických tisícky dokumentov, ktoré opisovali zaobchádzanie s väzňami v americkej väzbe od teroristických útokov 11. septembra 2001. To všetko hlavne vďaka odvolávaniam na Zákon o slobodnom prístupe k informáciám, za ktorými bola najmä ACLU. Mnohé z týchto dokumentov poukazovali na utrpenie, ktoré Muhammad zakúsil, najskôr v rukách CIA a nasledovne na americkej vojenskej základni v Guantáname, kde ho „špeciálny tím“ podrobil tým najtvrdším, najpremyslenejším a najnemilosrdnejším výsluchom v záznamoch. Niektoré dokonca obsahovali aj iné časti – výkrik utýraného Muhammada o pomoc.

Jeden bol napísaný jeho vlastným rukopisom, po anglicky. V krátkej správe z 3. marca 2005 napísal: „Dobrý deň, som Muhammad Walad Saláhi, väznený v GTMO ako väzeň číslo 760 a týmto by som sa rád uchádzal o habeas corpus.“ V závere ešte stálo: „Neprevinil som sa žiadnym zločinom voči Spojeným štátom a Spojené štáty ma ani zo žiadneho neobvinili, preto žiadam o okamžité prepustenie. Rád za účelom ďalších podrobností o mojom prípade podstúpim akékoľvek vypočúvanie.“

Ďalší rukou napísaný dokument, takisto po anglicky, bol list jeho obhajkyni Sylvii Royceovej, kde vtípkuje: „Požiadali ste ma, aby som vám napísal všetko, čo som povedal vyšetrovateľom. Zbláznili ste sa? Ako mám opísať nepretržitý výsluch, ktorý trvá už sedem rokov? Je to rovnaké, ako keby ste sa opýtali Charlieho Sheena, s koľkými ženami chodil.“ List je datovaný 9. novembra 2006 a ďalej v ňom píše:

No dal som vám (takmer) všetko v knihe, ku ktorej vám zabraňuje prístup vláda. Chcel som ísť do hlbších detailov, ale usúdil som, že je to zbytočné.

Aby som vás ušetril od dlhých príbehov, môj čas tu sa dá rozdeliť na dve veľké etapy:

- 1. Pred mučením (niežeby som sa mohol brániť). Povedal som im pravdu o tom, že som sa nijako neprevinil voči vašej krajine. Trvalo to do 22. mája 2003.*
- 2. Po mučení (keď mi už povolili brzdy). Prikyvoval som im na všetky obvinenia, ktoré vymysleli vyšetrovatelia. Dokonca som*

sa po odporúčaniach štábného seržanta ■■■■■ slávnostne priznal k tomu, že som sa pokúsil zaútočiť na CN Tower v Toronte. Chcel som už všetko hodiť za hlavu. Je mi jedno, ako dlho budem vo väzení. Utešuje ma moja viera.²

Medzi dokumentmi sa nachádzal aj prepis Muhammadovej výpovede, ktorú urobil pod prísahou pred komisiou prehodnocujúcou väzňov v Guantáname. Prvý prepis je zároveň prvou ukážkou jeho vlastného názoru v celom spise a pochádza z vypočúvania pred CSRT. Odohralo sa 8. decembra 2004, len pár mesiacov po tom, čo sa skončilo jeho „zvláštne vypočúvanie“, a obsahuje tento rozhovor:

Otázka: Môžete sa vyjadriť k úplne prvému obvineniu, že ste členom Talibanu alebo al-Káidy?

Odpoveď: S Talibanom nemám vôbec nič spoločné. Členom al-Káidy som bol v Afganistane v rokoch 1991 a 1992. Keď som odišiel z Afganistanu, prerušil som aj všetky vzťahy s al-Káidou.

Otázka: Neposkytli ste im odvtedy žiadne peniaze ani iný druh podpory?

Odpoveď: Neposkytol som im nič.

Otázka: Verbovali ste pre nich nových členov?

Odpoveď: Nie, rozhodne nie. Nikdy som sa nepokúšal pre nich verbovať.

Otázka: Povedali ste, že na vás vyvíjali nátlak, aby ste sa priznali k účasti v Sprisahaní milénia, je tak?

Odpoveď: Áno.

Otázka: Komu ste sa priznali?

Odpoveď: Američanom.

Otázka: Čo máte na mysli pod „nátlakom“?

Odpoveď: Vaša ctihodnosť, nerád by som hovoril o tomto druhu nátlaku, ak to nie je naozaj potrebné.

Predseda tribunálu: Nemusíte. Chceme sa len uistiť, že vás nemučili alebo nenútili povedať niečo, čo nie je pravda. Preto sa vás na to pýtam.

Odpoveď: Verte mi, že na takom hroznom útoku som sa nezúčastnil. Áno, priznávam, bol som členom al-Káidy, ale nechcem o tom rozprávať. Prišli za mnou múdri ľudia, skúmali to a zistili pravdu. Mne pomôže, len ak budem hovoriť pravdu. Oni si tú informáciu aj potvrdili. No s týmto nemám nič spoločné. Podrobil som sa skúške

na detektore lži a povedali mi, že o tom už nemusím hovoriť. Povedali mi: „Prosím, o tom už nehovorte,“ a odvtedy túto tému už rok ani neotvorili.

Otázka: Takže žiadne americké úrady vás nijako nezneužívali?

Odpoveď: Na túto otázku nechcem odpovedať, a ani nemusím, ak ma k tomu nedonútite.³

Ďalší prepis je z vypočúvania pred ARB, kde oznámil, že napísal túto knihu. Od vypočúvania pred CSRT prešiel už rok, a bol to rok, keď mu konečne dovolili stretnúť sa s právnikami a keď sa mu konečne podarilo nájsť odhodlanie a potrebný odstup na spísanie svojich zážitkov. Tentoraz nehovorí o svojej odysei so strachom alebo hnevom, ale uvoľnene a hlasom plným irónie a vtipu. „Bol to somár,“ píše Muhammad o jednom z vyšetrovateľov, „lebo povedal, že privedie černochoch. S černochochmi nemám žiadny problém, polovica mojej krajiny sú černosi!“ Iný vyšetrovateľ v Guantáname, známy ako Pán X, bol zahalený od hlavy po päty „takisto ako sú zahalené ženy v Saudskej Arábii,“ a mal „rukavice, rovnaké ako mal O. J. Simpson.“ Muhammadove odpovede sú precízne spracované, aby pôsobili seriózne a uvážlivo. „Prosím vás,“ vraví pred komisiou, „chcem, aby ste porozumeli môjmu príbehu. Nezáleží na tom, či ma prepustia alebo nie, chcem len nájsť pochopenie.“⁴

Z Muhammadovho pokusu rozpovedať komisii počas vypočúvania celý príbeh nemáme kompletný záznam. Práve keď začal opisovať, čo zažil v Guantáname počas leta 2003, je v prepise tučným typom napísané: „Nahrávacie vybavenie prestalo fungovať.“ Namiesto stratenej časti, kde „väzeň hovorí, ako ho niekoľko ľudí v GTMO mučilo,“ ponúka dokument „spomienky komisie na tisíc vypadnutých záznamov“:

Väzeň začal opisom údajného zneužívania vyšetrovatelkou, ktorú poznal pod menom [REDAKOVANÉ]. Väzeň sa komisii pokúsil opísať, čo mu [REDAKOVANÉ] robila, no viditeľne ho to rozrušilo a pobúrilo. Vysvetlil im, že bol sexuálne zneužívaný, a hoci má rád ženy, nepáčilo sa mu, čo s ním [REDAKOVANÉ] robila. Predseda tribunálu si všimol väžňovo rozrušenie, preto mu navrhol, aby nehovoril detaily. Väzeň návrh ocenil a rozhodol sa nerozoberať údajné zneužívanie [REDAKOVANÉ] podrobnejšie.

Väzeň uviedol detailné informácie ohľadom údajného zneužívania [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Uviedol, že [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vošli do miest-

nosti so zahalenými tvármi a začali ho mlátiť. Zbili ho tak hrozne, až sa [REDAKOVANÉ] rozrušila. [REDAKOVANÉ] sa nepáčilo, ako sa správajú k väzňovi a začala s ním súcitiť. Podľa väzňa [REDAKOVANÉ] plakala, vravela [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], nech ho prestanú biť. Väzeň chcel komisii ukázať jazvy a miesta, kde ho zranili, ale komisia to odmietla. Členovia komisie sa zhodli, že toto je vhodné zhrnutie pokazenej časti pásky.⁵

Tieto prepisy máme len vďaka tomu, že istý federálny sudca na jar 2006 predsedal súdnemu sporu v súvislosti so slobodným prístupom k informáciám a prikázal ich odtajniť. Návrh naň podala tlačová agentúra *Associated Press*. Tento súdny spor zároveň prinútil Pentagon vydať štyri roky po otvorení Guantánama oficiálny zoznam väzňov. Prvýkrát mali mená a tie mali hlasy. V prepisoch tajných vypočúvaní vyrozprávali mnohí z nich príbehy, ktoré podkopávali tvrdenia, že v internačnom zariadení na Kube väznia „tých najhorších z najhorších“, mužov takých nebezpečných, až jeho vedenie vyhlásilo, že prví väzni, ktorých k nim dopravili v roku 2002, by najradšej „prehrýzli hydrauliku na Boeingu C-17, len aby spadol.“⁶ Niekoľkí z nich, takisto ako Muhammad, hovorili aj o zaobchádzaní Američanov s väzňami.

Pentagon pritvrdil. Po tom, čo sa prepisy dostali na verejnosť, armádny hovorca vyhlásil: „Väzni v Guantáname sú vycvičení teroristi, potenciálni samovražední atentátnici, vedia vyrábať bomby alebo sú inak nebezpeční. Vieme, že ich učili klamať, aby sme s nimi aj s ich položením súcili a mohli tak vytvoriť tlak na americkú vládu.“⁷ O rok nato, keď armáda sprístupnila vypočúvania ARB z roku 2006, prepis z Muhammadovho výsluchu chýbal. Tento dokument je dodnes utajený.

Muhammadov rukopis bol odtajnený v lete 2012, dostal som ho od jednej z jeho obhajkyň a na disku bolo napísané „Saláhího rukopis – odtajnená verzia“. Vtedy už bol Muhammad v Guantáname celé jedno desaťročie. Dva roky predtým mu federálny súd udelil habeas corpus, ale americká vláda sa voči tomuto rozhodnutiu odvolala, a tak sa prípad vrátil na federálny obvodný súd na ďalšie vypočúvanie. Táto kauza nie je ešte stále uzavretá.

Muhammad je dodnes v tej istej samotke, kde napísal *Denník z Guantánama*. Nazdávam sa, že som o jeho prípade prečítal všetko, čo sa dostalo na verejnosť, a dosiaľ nerozumiem, prečo sa vôbec dostal do Guantánama.